

daarna te bevredigen met een studie in de medicijnen aan de Rijksuniversiteit te Leiden (1922), maar de bedding voor zijn wezenlijk kunnen vond hij in de Gelderse hoofdstad. Aan de Nieuwe Arnhemse Courant heeft hij een jaar gewerkt onder leiding van de toen nog nonconformistische dichter en animator Jan Greshoff en de sombere, cosmissch beeldende poëet en onstuimig reagerende mens Albert Besnard. De invloed van deze beide omwoelende wroeters is Wagener bijgebleven. Deze beide uitersten, die elkaar zo sterk raakten, hebben als het ware een rustpunt teweeggebracht in de journalist, romancier en criticus Wim Wagener.

Toen hij in 1923 als jong rechtbankverslaggever bij het Rotterdamsch Nieuwsblad begon, had Wagener al een verleden achter zich. Een verleden, dat een hechte basis vormde, die hem zou brengen tot de gezaghebbende, veelzijdige criticus, die hij is geworden toen hij de romancier, toneelschrijver en voordrachtskunstenaar Henri Dekking aan zijn krant opvolgde als toneelcriticus.

Er was iets afwerends aan de figuur Wagener, beter gezegd wellicht, iets ontoegankelijk. Voor wie hem niet kenden leek hij een zwaartillend man, iemand die traag reageerde, al kon toch ook weer niet worden beweerd, dat het esprit d'escalier hem dwars zat. Hij was een zwijger, die de indruk vestigde een wroeter te zijn, terwijl het in wezen kennelijk zo was, dat hij voortdurend intens luisterde. En dan liet hij zich niet afleiden door bijzaken. Een kat uit de boom kijker was hij allerminst, want nooit hield Wagener zich stil om opportunistisch het voor hem goede moment af te wachten. Hij kon tijdens een lange tijd zwijgend aangehoorde discussie of een wat warrige gedachtenwisseling plotseling fel reageren met een nauwelijks ingehouden drift. Hij vermeed het overtollige en veel van het spectaculaire tumult in de gezellig geheten dagelijkse omgang ondervond hij als overbodige ballast. In intieme kring kon deze vaak verbeterde lijkende mens loskomen, dan werd de in zijn literair werk dikwijls grimmige, bijkans cynische humor tot een losse, onbekommerde vrolijkheid. Want deze ogenschijnlijk sombere mens, kon lachen als een kind om speelse geestigheden, om zotte situaties, die hij met zijn scherp waarnemingsvermogen menigmaal eerder zag dan een ander. In de beschutting van wie hem het naast waren – gezin, vrienden en gelijkgerichte collega's – ontspande deze moeilijk tot spreken komende, naar binnen gerichte mens zich en bleek hij een gevat causeur, een uiterst slagvaardig